

Interview

+ Springamazone Suus Kuyten (39) uit Eemnes fokt en veilt paarden: 'Het pakt ook wel eens verkeerd uit'

Tessa Burger

04-12-25, 06:55 | update: 05-12-25, 11:34

 Luisteren

 Delen

Suus Kuyten. © Foto Chenoa Molenaar

EEMNES Teleurstellingen? Die zijn in de paardensport dagelijkse kost. In ruim drie decennia heeft springamazone Suus Kuyten (39) uit het Gooi bijna ieder bot in haar lichaam een keer gebroken. Ze geeft nu leiding aan een snelgroeiend bedrijf dat toppaarden fokt en veilt. „Het pakt ook wel eens verkeerd uit.”

Haar lange blonde haren zijn vastgebonden in een paardenstaart. Op de achterkant van haar telefoonhoesje pronkt een sticker van een paard. En ja, toegegeven: uit haar manier van praten is af te leiden dat ze al jaren in het Gooi woont. Kuyten belichaamt alles wat een typisch paardenmeisje kenmerkt.

Op één ding na: achter dít paardenmeisje schuilt een succesvol en groeiend bedrijf. Suus Kuyten Horses ligt midden in het Gooi, op een idyllisch landgoed in Eemnes. Nadat ze in de jeugdklasse naam maakte en tot driemaal toe Nederlands kampioen werd, heeft ze haar liefde voor de dieren doorgezet in haar eigen springstal.

Kuyten is net klaar met een rondje trainen als het hek van het landgoed opengaat. In vol ornaat – laarzen, legging, helm en groen vestje met initialen erop gedrukt – stapt ze met No Surrender SKH over het terrein. Een statig en krachtig gezicht.

En hoewel de zevenjarige KWPN-er nog wat schichtig is en veel te leren heeft, is het een toppaard in wording. Spieren waar je 'u' tegen zegt, een glanzende vacht en prachtige manen: het is denkbaar dat het paard binnenkort voor een aanzienlijk bedrag geveild wordt.

Na school? Manege. In het weekend?
Manege. In de vakantie? Manege. Ik was
nergens anders te vinden

Trots paradeert Kuyten over haar terrein en laat alles zien. Het landgoed is indrukwekkend, zelfs als je totaal geen verstand hebt van paarden. De stallen alleen al zijn prachtig en lijken spiksplinternieuw, ook al is deze voormalige Arabierenstoeterij afkomstig uit de vorige eeuw. De renovatie van enkele jaren geleden heeft haar uitwerking niet gemist. De stallen zijn tijdens het interview vrijwel allemaal leeg: bijna alle paarden grazen op deze herfstige namiddag rustig in de wei.

Van kleins af aan is Suus Kuyten besmet met het paardenvirus. „En je komt er niet meer vanaf.” © Foto Chenoa Molenaar

In een ander gebouw bevindt zich de rijbak, iets verderop zijn nog meer stallen en in het vrijstaande huis achteraan het erf woont ze samen met dochter Sophie (8). Een mini-Suus Kuyten in wording.

Ze treedt in de voetsporen van haar moeder met haar liefde voor de dieren, gaat tweemaal per week naar ponyles en heeft haar eigen paardje. „Die kreeg ze al op haar vijfde. Een klein, oud ding, maar ze was dolblij. En ik kon het natuurlijk niet laten”, vertelt Kuyten lachend.

Pinkeltje

Met een eigen paard, dat is precies waar het bij Kuyten ook begon. Voor haar achtste verjaardag kreeg ze, na veel smeken, een pony van haar ouders. Niet dat er nog enige twijfel over bestond, maar met Pinkeltje aan haar zijde was Kuyten helemaal om. „Ik was er niet af te slaan.” Ze somt op: „Na school? Manege. In het weekend? Manege. In de vakantie? Manege. Ik was nergens anders te vinden.”

Van kleins af aan was ze dus besmet met het paardenvirus. „En je komt er niet meer vanaf.” Kortom, Kuyten is een paardenmeisje in hart en nieren. Of nou ja, om daar nog even op terug te komen: je moet best wel je vrouwtje staan om zo'n dier van 600 kilo aan te kunnen, zegt Kuyten. „Meisje... Misschien zou 'paardenvrouw' dan toch passender zijn. Maar aan de andere kant, ik ben een meisje en ik ben gek van paarden, dus zo erg is het nu ook weer niet.”

”

**Ik wil niet dat mensen denken dat alles
zomaar in mijn schoot geworpen is. Ik heb
kei- en keihard gewerkt om te komen
waar ik nu ben**

Ze doet hard haar best om de andere vooroordelen die met deze benaming geassocieerd worden, te ontkrachten. „Ik wil niet dat mensen denken dat alles zomaar in mijn schoot geworpen is. Dat ik een paard van m'n vader heb gekregen en het me daarna is komen aanwaaien. Ik heb kei- en keihard gewerkt om te komen waar ik nu ben”, zegt ze vastberaden.

© Foto Chenoa Molenaar

Niet voor niets heeft ze stad en land afgereisd om mee te doen aan allerlei wedstrijden en ontelbare medailles gewonnen. Tijdens de Longines Global Champions Tour in 2023 — een prestigieuze competitie waarin de beste springruiters ter wereld worden samengebracht — boekte ze succes na succes. Van Miami tot aan Qatar en Mexico tot aan Saint-Tropez: ze komt op 's werelds mooiste springconcoursen.

Lees ook:

Suus (39) kreeg een onbetaalbaar paard van haar vader cadeau: 'We groeiden samen op, ik mis ze nog iedere dag'

De bijzonderste plek waar ze ooit heeft gesprongen? „Waar je het goed doet, daar heb je gelijk affiniteit mee”, zegt ze. „Dat ik in Parijs bij de Eiffeltoren een wedstrijd heb gereden, dat blijft heel gaaf. Of Doha, terwijl ik juist wat sceptisch was over de Golfstaten. Ik had het daar een stuk minder 'paardenminded' verwacht, al is het daar heel luxe. Maar er werd ontzettend goed voor de dieren gezorgd.” Ook Nederland heeft zo zijn parels, beaamt ze. „Jumping Amsterdam in de RAI en CHIO in Rotterdam zijn te gek.”

Ondanks haar successen op de 1.60m Grand Prix — de topklasse in de springsport — rijdt ze nu niet meer op het niveau waar ze tijdens haar jeugd wél toe behoorde. „Ik rijd goed mee hoor. Maar hoewel ik tijdens mijn studie altijd ben blijven rijden, kom je bij de senioren al gauw in een wel heel grote vijver terecht. Ik ben niet meer de absolute top.”

Toch zal iedereen die eens langskomt op haar landgoed in Eemnes onder de indruk zijn wanneer ze met No Surrender, een van de beste paarden van stal, moeiteloos over de balken lijkt te huppen. De kundigheid en passie spatten van de sportvrouw af. En dan te bedenken dat ze ooit is gaan studeren 'voor het geval ze op den duur niet meer verder zou willen met paarden'. „Dat ik dat überhaupt ooit gedacht heb”, verzucht Kuyten.

Mindfuck

Dat ze na haar studietijd niet meer terug is gekomen bij de wereldtop, lijkt haar niet te deren. Sowieso leer je in deze sport, net als bij alle andere, snel met tegenslagen om te gaan, volgens Kuyten. „Het gaat vaker niet goed dan wel. Een wedstrijd verprutsen, een vergissing of misstap maken... Het hoort er allemaal bij. Het is een echte mindfucksport, het gaat heel snel in je hoofd zitten. Het is belangrijk om mentaal sterk te zijn en in jezelf te geloven.”

Bovendien is in de paardensport leeftijd écht maar een getal. Het is dan ook niet uitgesloten dat ze nooit meer tot de wereldtop zal horen. Dat de sport allesbehalve leeftijdsgebonden is, bewijzen eerdere olympische winnaars. Kuyten is realistisch, maar sluit niets uit. „Je weet nooit hoe dingen lopen. Ik denk dat iedereen zo'n plekje op de Spelen wel ambieert, maar ik ben er nu niet mee bezig.”

Dat heeft deels te maken met een harde val enkele jaren geleden waarbij ze een klaplong en flink wat gebroken botten opliep. Dat herstel, van zowel haar als haar beste paard, dat duurde even. Inmiddels is ze zo'n jaar terug op niveau, maar toen tussendoor haar vader overleed, kreeg ze wel heel veel voor haar kiezen. „Maar ik geef nooit op.”

Nog altijd lijkt Suus Kuyten moeiteloos over de balken te gaan. © Foto Anouck Ahlrichs

Misschien is dat ook wel wat een goede ruiter daadwerkelijk goed maakt. De sport is niet voor iedereen weggelegd, zegt Kuyten. „Het is één procent geluk en twee procent talent. De rest is een kwestie van doorzettingsvermogen.”

Dat ze daardoor wel eens het een en ander heeft moeten laten, hoort er volgens haar bij. „Mijn jeugd, mijn puberteit en mijn bestaan nu: alles heeft altijd om paarden gedraaid. Toch heb ik nooit het idee gehad dat het mijn leven zodanig heeft overgenomen dat ik dingen heb gemist. Ik heb op geen enkel moment gedacht aan opgeven.”

Dat is maar goed ook. Zonder haar vastberadenheid en toewijding had ze nu geen internationale springstal en fokkerij van vijf hectare gehad. Fokken is bovendien een vak apart. Het begint met een paar merries met een interessante bloedlijn en goede kwaliteiten. Vervolgens kiest Kuyten een hengst waarvan ze het idee heeft dat hij de minpunten van de merrie zou kunnen verbeteren. Het is lang niet altijd zo dat één plus één twee is, legt ze uit.

„Het pakt ook wel eens verkeerd uit, dat weet je echt niet bij de geboorte van een veulen. Het is een proces van jaren. Sommige fokkers zeggen het meteen te kunnen weten, maar daar geloof ik niet in. Fokken is en blijft naar mijn mening een flinke tijds- en geldinvestering waarvan je na verloop van tijd maar moet hopen dat het goed uitpakt.”

De juiste bloedlijn met de juiste genen, dat kan niet anders dan goed gaan, toch? Vaak heeft Kuyten het bij het juiste eind, maar logischerwijs kan ze niet altijd zes gooien. „Zo dacht ik een keer goud in handen te hebben, maar daar is helemaal niks uitgekomen. Het gebeurt ook andersom: ik had een merrie waar ik zelf goed mee heb gereden, maar die geen boeiende stamboom heeft, en daar heb ik tot nu alleen nog maar goede paarden uit gefokt.”

De stallen op het terrein zijn onlangs gerenoveerd. © Foto Anouck Ahlrichs

Verliezen hoort er nu eenmaal bij. Wedden op één paard? Daar doet Kuyten dus niet aan. Ze fokt er meerdere per jaar. De ene keer gaat het om een stuk of zeven paarden, dan weer om twintig. Wat maakt een goed paard dan een goed paard? Hoe scheidt ze het kaf van het koren? „Het is redelijk zwart-wit en hetzelfde geldt voor een goede ruiter”, zegt de amazone. „Hij moet het gewoon willen. Het moet erin zitten en het draait om wilskracht.”

Daarmee is niet gezegd dat een goed paard en een goede ruiter altijd een prijswinnend koppel vormen. „Je moet samen kunnen werken. Vertrouwen in elkaar hebben en het idee hebben dat je voor elkaar een stap verdergaat. Dat het paard, als je onzeker bent, toch als het ware tegen je zegt: 'Kom, we gaan'. Er zijn er niet veel in de wereld die dat samen weten te bereiken.”

Bovendien is het belangrijk erop te letten dat je als ruiter niet te veel vraagt van je paard. „Het zijn echte pleasers. Je moet ervoor waken dat ze niet over hun grenzen heengaan. Op professioneel niveau gaat dat weinig fout. Maar bij de amateurs is onwetendheid de grote boosdoener. Iedereen wil het beste voor zijn paard, maar dat gaat nog wel eens mis.”

De discussie of de paardensport nog wel van deze tijd is, begrijpt de springamazone zeker. „Het is wel jammer dat mensen niet altijd zien hoe goed het óók kan gaan. Dat ze hier lekker in de wei staan en er goed voor ze wordt gezorgd. De magie van wat je samen met een paard kan beleven, is onbeschrijfelijk.”

Hoeveel een fokker ook berekent, de uitkomst staat niet vast. De band tussen paard en berijder is niet te vatten in een rekensom. „Hoe omschrijf je een liefdesrelatie? Ik denk toch dat het zoiets is. Het is meer dan vriendschap in ieder geval. Een paard is echt je partner.”

Altijd groots

Ze is lang niet de enige die er na een succesvolle carrière als topsporter voor kiest zich te richten op deze kant van het paardenbestaan. „Het is een logische stap. Het hoort ook wel een bij de liefhebberij, denk ik. Dat ik het dan zo groots aanpak heb ik van huis uit meegekregen. Nee, kleinschalig is ons nog nooit gelukt”, vertelt ze met een lach.

Dat ze flinke ambities heeft, blijkt niet alleen uit haar respectabele en imposante landgoed en fokkerij, maar ook uit de vervolgstappen die ze daarmee heeft genomen: op 16 december houdt ze voor het vierde jaar op rij een veiling. In kerstsferen, hoe kan het ook anders in deze feestmaand, worden de beste paarden geveild.

Liefhebbers van over de hele wereld reizen af naar Eemnes en worden getraakteerd op een heus kerstspektakel. Van de showopener, een pony, worden alle opbrengsten gedoneerd aan het goede doel. Dit jaar is dat Support Casper, om geld op te halen voor alvleesklierkanker — de ziekte waaraan de vader van Kuyten is overleden.

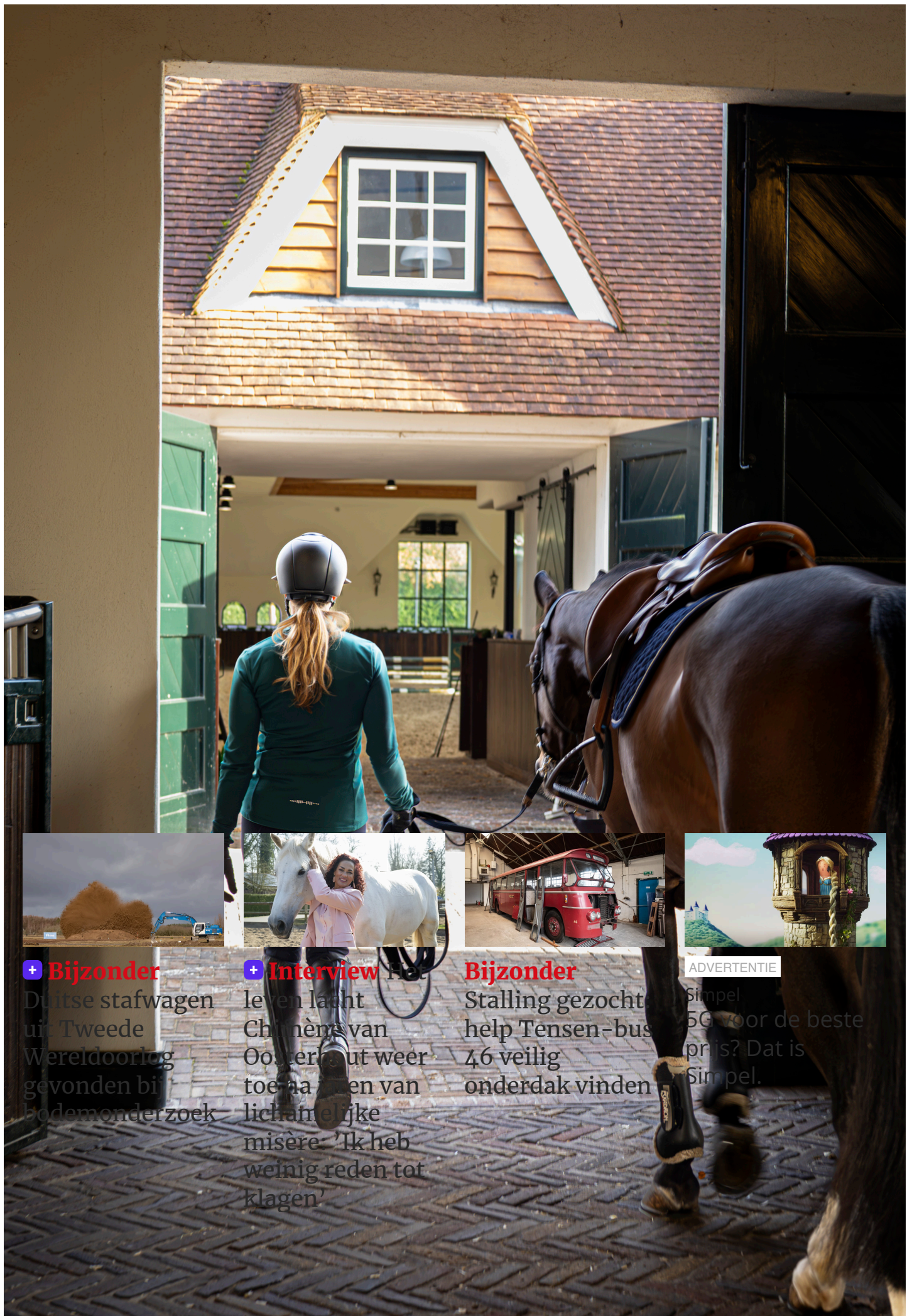

Paarden fokken is niet te vatten in een rekensom van een fokker. © Foto Anouck Ahlrichs

Daarnaast worden tijdens de veiling liefst 27 paarden van de hand gedaan. Van Une Femme Fatale tot Carpe Diem van 't Vossenhof: de spectaculaire namen vliegen je om de oren. Waar die vandaan komen? Ze heeft ooit een lijstje opgesteld, of ze worden bij geboorte on the spot bedacht.

„King Kong was groot en zwart, dus dan is die naam snel duidelijk”, licht Kuyten toe. „Namen zijn in dit wereldje belangrijker dan je denkt. Het mag soms best een beetje exclusief en een naam met allure zijn. Alleen al in het geval dat hij opgroeit tot een volwaardige dekker of goede genen heeft. De naam mag daar zeker bij passen.”

Je hoeft dus echt niet gek op te kijken als er ineens een dekhengst genaamd Evita d'Aubry geveild wordt. En dat hoort er nu eenmaal bij. Want ook Kuyten kan niet ontkennen dat de paardensport elitair is. Het is een dure hobby om mee te beginnen. En als je aan wedstrijden mee wilt doen, zul je daar de financiële middelen voor moeten hebben. „Toch raken maneges steeds voller, zijn er wachtlijsten en worden meer en meer beginnerspaarden verkocht. Maar inderdaad, het is zeker niet voor iedereen weggelegd.”

+ Bijzonder
Duitse stafwagen
uit Tweede
Wereldoorlog
gevonden bij
bodemonderzoek

+ Interview Het
leven lacht
Chinèns van
Oosterhout weer
toe na jaren van
lichamelijke
misère. 'Ik heb
weinig reden tot
klagen'

Bijzonder
Stalling gezocht
help Tensen-bus
46 veilig
onderdak vinden

ADVERTENTIE

Simpel
5G voor de beste
prijs? Dat is
Simpel.

hockey is gestimuleerd worden. Dat vraagt op alle vlakken een investering. Het is niet meer van deze tijd om van straat ongepikt te worden. Hier wordt vanwege je talent. Er zijn gewoon veel te veel mensen. Maar schadeloos overkant ingeert hijk me als aangetrokken op je heft familiekerk. Dan ver de rijksten ter wereld inrodt welk een plaats in pioem onderuit en zegt zomervakantie, theater voor Bunschoten nee tegen merken verhalen en woningen in de reisadviseurs. Binnen de bank hebt staan of niet, hard voor moeten werken. „Dan kom je al een heel eind. Er zijn genoeg stallen die mensen zoeken. Ik heb zelf ook stages gelopen en mest geschept. Ik kan heus hard werken. Ik ambieer het allemaal niet, dat stallen mesten en zo, maar ik kan het wel.”

Dat ze geluk had met haar afkomst en haar ouders welwillend waren om haar al zo jong een pony cadeau te doen, zal ze nooit verloochenen. Maar alle uren en energie die ze daarna jarenlang, dag in dag uit, in de sport heeft gestoken? „Dat is mijn verdienste. Ja, ik ben misschien een beetje een verwende tut. Maar ik heb er ook ontzettend hard voor moeten werken.”

Regio Gooi- en Eemland